غږ د کلمو روح

پنځوال: محمد انور وفا سمندر

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګ سره ایښي کتابونه (٦)

دا یو غږپ غږوړنا، (غږ د کلمو روح)

تاسو (   ) ته، په ټول درنښت ډالۍ شو؛

د زړونو او ذهنونو، د روښنايي په نیت یې وڅښئ!

مینه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

«ځان» نذرانه کوم، خدايي بې شکله
غرور ناله پاره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای تعالی په نامه،
چې له نامه نه يې، د خالصې
مينې ورحمت عطر، زموږ پر زخم
زخم زړونو، را اوري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: غېږ د کلمو روح

پنځوال: محمد انور وفا سمندر

ډيزاين: هېوادمل گرافيکس (۰۷۸٦۷۸۵۷۲۰

FB.com/hewadmal.graphics

چاپشمېر: ۵۰۰ ټوکه

خپرندوی: مينه اکادمي

د خپرونو لړۍ: (٦)

لومړی چاپ: د ۱۴۰۰لمريز لېږديز کال پسرلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

غږ د ژوند سا ده. دنیا په خدایي غږورنړا، ودانه ده.
له بې غږۍ سره، هرڅه مري.
هرڅه هیریږي، هرڅه ورکیږي.
غږ، د هستۍ نوم دی.
(د چوپتیا دمه)

زه له هغې شیبې یادیږم؛ چې ونومول شوم.
گل له هغې شیبې شته؛ چې گل ونومول شو.
دنیا له هغې شیبې شته، چې ونومول شوه. یاده شوه.
موږ د غږ له لارې، دنیا مومو.
موږ، چې د هر غږ لاره ونیسو؛
یو شی مومو.
(د چوپتیا دمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنیا له غږه جوړه ده.
دنیا په غږ ژوندۍ ده.
دا راز راز غږونه، د دنیا ساه را کښل دي.
موږ په هر غږ کې، د دنیا ساه را کښل اوروو!
شکر خدایا!
د غږونو باران دی بختور وي.

★★★

۲

غږ، د خدایي غږ بې‌شمېره، انعکاس دی.
غږ سپېڅلی دی.
کاش موږ دومره هوښیار شو چې د هرچا غږ ته احترام وکړو.
که موږ یو بل ومنو،
یوبل واورو؛
نو کله به هم له وچکالۍ، سیل، زلزلې، او اورغورځونې سره،
لاس او ګریوان نشو!
(د چوپتیا دمه)

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

اه، شکر خدایا!
شکر دنیا ټوله نوې او تازه ده.
زه نن هغه دنیا ګورم، چې هېڅ مهال نه وه.
دا نوې دنیا، نوې نړۍ،
او نوی ژوند دی!
(د چوپتیا دمه)

زه نن نوي کائینات ګورم او اورم.
دا کائینات ټول نوي او تازه دي.
دا کائینات ژوندي دي.
کائینات، له ژونده ډګ دي.
کائینات، خدای پیدا کړي.
کائینات، له غږه ډک دي.
کائینات، له کلمو او ویناو، ډک دي.
کائینات، نه پرانستل شوي کتابونه دي.
حتا، یوه شنه پاڼه،
حتا، یوه وړوکې چوغکه،
حتا، یو وړوکې کب،
ټول، خبرې کوي.
ټول، غږ لري. (د چوپتیا دمه)
اورئ؟ دا ټول پاکه او سپیڅلې ترانه وایي.
ټول، د خدای شکر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول کائينات، د خدای شکر په خوله لري.
زه له کائيناتو سره، خپل زړه او خوله،
او پټ حواس شريکوم.
او ددې نوي او تازه ژوند، شکر کوم.

★★★

۴

دنيا د غړونو وياله ده.
هره خوا چې گوروو؛ غړونه را اوري.
(د چوپتيا دمه)
آدميان غړيږي، مرغان غړيږي؛
د هغو ژبه، زموږ له‌پاره، ترانې جوړوي.
باد غړيږي؛
د باد غږ، موږ د وريځو په حرکت کې وينو!
ونې، بوټې، شنبلي، وږي، پاليزونه،
گلان او ميوې هم خپل، خپل غړونه لري!
(د چوپتيا دمه)

ټول طبيعت غړونه او غوږونه لري؛
کنه لمرگلي، د لمر په لور نه ور کتل.
کنه اوبه په وچو زمکو نه ورتلې؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنه په ژمي پسې پسرلی او ورپسې اوړی،
او ورپسې منی،
او ورپسې بیا ژمی نه راتلل.
(د چوپتیا دمه)
ټول څه، هم غږ لري، هم رنګ او هم یو بل اوري.
ټول طبیعت، یو د بل لهپاره، ترانې او سندرې وایي!
څکه خدای داسې سندربول پیدا کړي.

★★★

۵

سکوت اورئ؟
سکوت د ټولو غږونو، (غږ) دی.
سکوت، یو مخ غږ دی؛
غږونه یې، (انسان، مرغه، پیری، ستوری...) نومونه دي.
سکوت، ټول غږ دی.
او د ټولو غږونو سا، ځان کې لري.
(د چوپتیا دمه)

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦

سکوت یو دی او غړونه یې نومونه دي،
چې بې لهدې، غوړونه نه ورته خلاصېږي.
موږ «غړ» نه اورو؛ نومونه یې اورو،
چې د ذهن ماشین ورته اختراع کړي.
نو زموږ غړ؛ غړ نه دی، هسې یوه تیاتري لوبه ده،
چې د «زه» او زه ترمنځ واټن، پر دغې نشه تېروو!
غړ چې غوږ کې خلاص شوی،
هغه وچې، کلکې، پلاستکي، لرګینې، اوسپنیزي نقرهيي او...
نانځکې دي، چې تمدن یې راوباسي،
او زما شخصي زمانه یې د خرڅلاو شیبه ګرځي.

★★★

۷

زه یې ولې اورم؟
د «زه» تشه، ډکېدل غواړي!
ورې مړېدل غواړي!
نوم لیکل کېدل غواړي!
زه به تش وم؟!
زه تشه یم!
غړ، نوم را باندې لیکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

زه په غبږ کې، خپله تشه وژنم.

زه په غبږ کې، خپل سکوت ماتوم.

غبږ، زما شراب دي.

زه کنډو

د غبږ لاره؛

آواره؛

دښته؛

پاڼه...

تر هغې چې يوې مور زېږولم، زه چېرې وم؟

تر هغې چې يوه پلار نومولم، په څه نومېدلم؟

تر هغې چې د کلي، قوم، دود، تاريخ، واسکټونه او خولۍ يې را اغوستلې؛

پر سر را ايښوولې،

زه څه وم، څوک وم؟؟؟

★★★

۸

کلونه کېږي، چې کلمې له ما لاره کړې؛

خو نه ليکل کېږي!

کلمه په غوښه، هډوکي، ډبره، پاڼه او

د انټرنټ پر څپو نه ځايږي.

پر کلمه غږېږم؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو (کلمه)، نه غږېږي!
کلمه سپینه ده؛
خو نه هغه سپین مخ چې زه یې وینم.
کلمه حاضره ده؛
خو نه هغه هندسي کتاب چې پر ما یې را ایښی!
یا ما پر دې لوستونکي ور ایښی!!
کلمه، تر خبرې دمخه او وروسته شته؛
خو کېږي لا نه!
زه کېږم او کلمه ورک کوم.
موږ کلمه‌ورکي، ویناوال مروو؛
چې کلمه وشي.

★★★

۹

کلمه د خدایي غږ، حاضره څېره ده!
که چېرې ذهن له کتابتونونو او معبدونو،
او د غوښو- هډوکو له خدایگانو وشړو،
کلمه پاتې کېږي.
کلمه، تر هرې ژبې دمخه ده.
کلمه، کټ مټ له خدای سره ده او (هغه)، ذهني نفسونو وژلې!
د (نېچې) دومره زده و، چې په‌خپله «زه» باندې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددغې د وژلو جنايت ومني، د (ملاصدرا) په خبره:

«خدايه!

څه يې وموندل چې ته يې، ورک کړې!

څه يې ورک کړل، چې ته يې وموندلې!»

★★★

۱۰

غر، د حکمت کان دی.

کاڼی، يوه اګاهي ده!

کاڼي، هومره سخت ويده دی، چې يوازې سنګتراش يې را ويښولای شي!

د سنګتراش لاسونه، هغه ژوند خوځوي، چې له خدای څخه راځي!

سنګتراش يوه څېره ده، يوه دبدبه!

خو ژوند هغه خدايي غذا ده، چې

د مينې زانګو کېږي.

او هستي له ټولو خاورو دوړو سره،

تر شنه تشيال لاندې اهنګينه، خوځوي.

اهنګ، د ژوند درزا ده،

چې د مور له «اللو للو... دلته مه راځيه غلو...» دمخه،

ما د هغه کور په لور ور بولي، چې

له ازله، زما په په روحي نوم، اباد و او دی.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

غر، د کور سپوږمکۍ ده.
زما لاره هغه ده، چې کور ته به پرې ورځم.
د زانې الوت هغه دی، چې کور ته به يې ورځي.
د عالم لاره هغه ده، چې د فکروباور په زور يې؛
په «ډار» او «زور» غواړي.
څوک دي، چې بې لارې دې وي؟!
د ژوند ډولونه، په‌خپلو طبيعي لارو، کور ته روان دي.
کورونه، د خدايي کور، مکاني-ذهني کورونه- معبدونه، دي!!!
که څوک وي، چې زه يې لارې ته برابر کړم؛
خپله به را نه ورکه شي.
که څوک وم، چې نور مې بايد بوځي، خپله به مې نه وي؛
تجربه به مې نه وي.
څوک نه‌شته، چې څوک يې بوځي!
څکه لارې جلا، جلا؛ خو مقصد يو دی.
څکه خدای او خدايي کور يو دی؛ خو د ژوند په شمير، بنې او ذهني ډولونه، تراشل کيږي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

زما ټولې موندنې نقلي دي.
خبرې مې هغه ماشيني شوي اهنگونه دي، چې له خدايه رابهيږي.
هيڅ شی سخت نه دي!
يوازې زموږ ژبه، کاغذ، او متن،
اوسپنيز شوي.
په اوسپنه چې کربنې را شنې کوې؛ نو په اور به کښېنې،
اور به خورې، چې وخوړل شې.
«هغه» شته! بې اوره، بې ډبرې،
بې مسي او برنزې معبدونو (دی) او هر ځای شته.
ما څه وکړل، خدای را نه خاورين شو!
په خاورينو معبدونو کې اوسي، او اوسپنيز غازيان راځي، چې
له معبدونو «کوه‌نور»، او سنگ شامقصود غلا کړي؛
کور سره نيږدې، خدای ته کور جوړ کړي! (د چوپتيا دمه)
خدايه! ساده کېږم:
طلايي، او نقرهيي، او مسي
جامې هېروم، ساده کېږم؛ متن وباسم،
چې له مړه فيلسوف سره پاتې شي!
زما څه نه‌شته؛
زه هغه را نه ورکه برخه يم، چې کټ مټ دې، په ساه را کښلو کې وشو!

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

غوړۍ په دواړو غوږو را پرتې دي او يوه هغه شپېلۍ غږېږي، چې ټوله
ځواني يې،
د (زاړه ښار)،
په سرپټو کوڅو کې وغړمبېده؛
له وچو لرګو-وسو سره والوته، او دلته کسڅ په غله ژبه،
ما د غږونو په کاغذونو کې اوبه کوي!! (د چوپتيا دمه)
غږ شته؛ نو کاغذ څنګه اورم!!!

★★★

۱۴

غږ نه ثبتېږي، نه ودرېږي، نه وچېږي!
غږ نه مري؛ ترڅو «غږ» ته ورسېږي.
څومره چې ورباندې غږېږم، لېږې کېږم.
څومره چې پوهېږم، هومره يې دروغ دروغ،
په خوله او په متن کې راوړم!
(شته)، نه ويل کېږي!
شته؛ ښوول کېږي!
نشت وايم، ليکم او د کاغذي غږونو کاروانونه،
د ذهن وچ، کرخت، بې‌مالګې جنت ته،
ور جاري کوم.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

غر شته.
(څوک) یا (هېڅوک) غرېږي!
خو چې زه غرېږم، غر ډوبېږي،
لیک د غر احتکار دی.
لیک د لیکوال نه دی؛ اخر یو (دی).
یو چې بیا پر عقل ور پورته شو، یو شو؛ نو څوک به نه غروم!
(سپین غر) خپله غرېږي!
یوازې غر غرېږي، ما خپل د شعور جیبونه، له غره را غلا کړي!
هغه هرڅه لري، خو پولیس یې زه یم!
او «زه» یم!
ځکه نو زمانې، زمانې زما د غلا، غځول دي.

★★★

۱۵

غر، د حکمت، آزادۍ او مینې،
بېپولو اقیانوس دی.
همدا غر دی او ټول غر شته!
نه به یې وایم! دا د بدن خاورین کنډولې مې خام دی؛ اور به واخلي.
آه ه ه...!
څومره چېغې مې وهلې، چې راوېښ شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هومره مې را باندې ولیکل، چې بېرته بې‌سواده شوم.
بې‌سوادي ښه ده،
ځکه خدای شته،
نوره یې، بې‌سوادي ده!
(د چوپتیا دمه)

★★★

١٦

یو بې‌نومه دی، چې دومره مې غږوي!
یو بې‌نومه دی، چې زما تر وینا، نصیحت، پوهې
او عقل لا، لا، لا ... لوړ ودرېږي.
نه یم هغه خوله، چې بې‌نومه پرې وویل شي.
نه یم راویښ شوی هغه غوږ، چې دغه د هرڅه پلار؛
سکوت واوري!
آه!
په دې لرګېنو توریو څه وکړم!
په دې غاښوره خوله، څه ووایم!
په دې غوږو، چې وینې یې ژوند دي؛ څه واورم!
چې بې‌وسلې نه‌شم، هغه مې نه‌شته.
چې سترګې او غوږونه،پښې او لاسونه...
فکرونه او زاړه آوازونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش او خالي نه کړم،
بقا مې نه‌شته!
هو! بې مینې کولو، هېڅ نه‌شته، هېڅ نه‌شته...!

★★★

۱۷

غبږ د ابدیت کښتۍ
په غبږ، چې د جسم کانۍ، را چاپېر شو، مکاني- زماني شو.
زموږ اذلي جنس، ځان کې ویده غبږورنا دی.
ددې نور او غبږ را ونښکلو له‌پاره باید عاشق شو؛
لنډۍ شو او سرنده یې شو.
نۍ‌وشپېلۍ یې شو.
او دومره تندریز شو، چې کاڼي کې، زړه ته لاره پیدا شي.
او دې سره به زموږ هغه سترګه راویښه شي، چې د خدای له وخته مو لرله؛
خو لا مو نه‌ده کارولې!
څوک یې درېیمه سترګه نوموي، څوک دروني سترګه.
وایي: د دوو سترګو د وروځو منځ کې، ویده پته ده!

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

ژوندي، د خدايي غږ بې‌شمېره څپرې دي.
او: ژوند د غږ نقاش دی.
هر ژوندی د غږ د شعر يو جلا صنعت دی.
د شکلونو سرنوشت، د غږ کښتې موندل او هغه کې سپرېدل دي.
د ابديت د قانون له مخې، ټول سپاره دي.
خو هره اروا، په استثنايي حالت، سرعت او څپرې سره.
لوی سرعت، له عشق سره دی.
عشق، د ابديت ژوندی قانون دی.

★★★

۱۹

لويه خدايه!
زه څه يم، چې څه وغواړم؟
ځان، د خدايي غږورنا،
تالندو او برېښناو،
موجونو او ګړنګونو ته سپارم!
زه څه يم، چې څه وکولای شم!؟
ځان، خدايي غوښتنې ته سپارم.
زه څه يم، چې څه وکولای شم؟
ځان، د خدايي غږورنا له‌پاره، لاره غواړم.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

کلمه، د غږ شکل ده.
دغسې هر شکل، مجسم غږ دی.
ونه، هم د غږ شکل ده.
آیا موږ د بې‌شمېره شکلونو، دغه ګڼه او جاري سمفوني اورو!؟
یوازې مینه کولای شي د ټولې هستۍ،
په رنګینو پټو- څېره راوړو غږونو، جاري شوې او ژوندۍ موسیقي واوري.

★★★

۲۱

زموږ فکر، زموږ خبره،
زموږ دریځ او زموږ کړنه،
د ګلانو په څېر را ټوکېږي او زموږ د (بخت) پاڼه، سمسوري.
اوس به ووایو، چې لویه ورځ مو فکر کې، څه ګرځېدل؟
په خوله مو څه راوړل؟
دریځ مي څه ؤ؟
او کړنې مو په څه ارزېدې؟
اوس پته راته ولګېده، چې ګل په شعور لوړ دی، که زه عزتمن!؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲

انسان کاملا یوازې دی!
انسان، د جسمي، ذهني، عاطفي او رواني پوړیو او کالبونو په اغوستلو سره،
د (ځان)، موندلو مامور دی.
دا ماموریت، یوازې ترسره کیږي.
دا سفر، د ځان اقلیم دننه، تر سره کیږي.
دې چارې لهپاره، موږ خدایي نور او غږ-کلام، په اختیار کې لرو.
نور، دروني لاره را رڼوي،
او غږ، د دروني دنیاګانو، یوازینۍ لېږدونکې، سپوږمکۍ ده.
یوازې میبن واوسئ:
هره چاره د خدای په نامه سرته رسوئ!

★★★

۲۳

د خاموشۍ تندر!
خاموشي
د غږ په غوغا ډکه ده.
آیا کله شوي، چې نه د انسان،
نه د حیوان،
نه د مرغه،
نه د ماشین او نه د باد یا باران،
تندر او حتا د میږي، د پل اوچتولو غږ، وا نهورئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غږ اصلي، ابدي او جاري سرچینه دغلته ده.
چوپتیا د ټول متن،
ساز او خبرو،
نه ختمېدونکې ویاله ده.
کله کله له دې مادي- ذهني غږونو، ها غاړه غږونه وځښېږي.
د چوپیتا غږ، د تخلیق اساسي سرچینه ده.

★★★

۲۴

د خوب سپوږمکۍ، د مکان او زمان هاغاړه،
سیاحت راباندې کولای شي.
که په پښو ځو، نو پېړۍ یې وبولئ، چې پر دغې خاورینې دنیا، راتاو شو!
د زړې زمانې قاطر، آس، بګۍ،
یا راوروسته باېسکیل،
موټرساېکل، موټر،
یا تر هغو قیمته بېړۍ والوتکه،
یا د اوس زمانې سپوږمکۍ،
دا ټول لېږدونکي، خره دي، چې لاره لنډوي.
خو د خوب سپوږمکۍ په شیبه کې، له مادي حواسو او ذهني عقله هاغاړه،
نااشنا جهانونه راباندې، وړیا ګوري.
دې بې‌شانه سفرونو ته مو څومره پام ور غلط کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې میېنان زړونه، دومره وس لري.

میېن واوسئ!

ویښه او خوب به مو دې د هستۍ، د تازه اړخونو، کشف او پېژندل وي.

★★★

۲۵

په خدایي غرورنا لوند

او تازه خیال،

شیبه شیبه،

جنت ته شکل او واقعیت ورکوي.

★★★

۲۶

ونې ماڼۍ ګانې دي؛

قصرونه دي!

هغه ژوندۍ واحد-ژوندی موجود، چې د ونې شین‌شال یې

پر ځان راتاو کړی،

له چا کم دی؛ له چا کشر دی!؟

آیا دومره سواد لرو، چې د ونې په ادبیاتو،

د ونې په ژوندۍ زمزمه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای بې‌نومه نوم،
واورو!؟
خدای چې وي، بیا نو بل څوک (لوی) دی؟؟؟
دغه شېبې مې، د څو ژوندیو ونو،
له بې‌متنه لوحو،
دومره پوهه،
پر ځان ورزیاته کړه.
مینه دې سرلوړی وي!

★★★

۲۷

کلمې، له پښو پاتې غړونه دي!
کلمې، د ژوند د پښو-پلونو،
پاتې خاپونه دي.
ژوند په کلمو کې نه ځائیږي.
ژوند روان دی.
خو چېرې به ولاړ شي؛
له خدایه پرته به، بل چېرې ولاړ شي!
له (هغه) پرته، بل هېڅ نه‌شته!
آیا د وجود سمفوني اورو؟
دا اوس- څو شېبې- د ژوند سمفونۍ پسې، وتپېدم او دا نښې مې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلمو په نقابونو، راچاپ کړې!!
خو دغه سمفوني نشم ویلای،
نوټېشن نه‌لري!
دا تر لیک او الفبا مشر متن دی.
باید تجربه شي!
بل کار مه کړئ، یوازې پر ژوند مېین واوسئ!

★★★

۲۸

د غرورنا ستورمزلي استادان،
د دروني موسیقۍ،
د اورېدلو زده‌کړه ورکوي.
دا هماغه د ټول حیات، د اورېدلو وړ، ابدي او جاري، جریان دی.
د چوپتیا صنف، د حکمت له الماسو،
ډک دی.
یوازې مېینان دي، چې ددغه بې‌شکله ښار،
په سېل او سفر اوړي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۹

افکار مو د سبا ورځې درمند دی.
اوس نو دا ووایئ څه شی ارزي، چې ذهن کې ځای ورکړو؟
آیا ځانونو سره دومره مینه لرو، چې سبا ورځ د مینې حاصلات،
ټول کړو!؟
نو وخت یې نه دی، چې یوه ښه «ذهن‌ټکاني» وکړو؟

★★★

۳۰

موږ، د مینې د غږ،
کلمې یاستو!
مینه شته!
باید «لیدل»، زده کړو!
مینتوب همدا دی.

★★★

۳۱

نړۍ؛ د غږ رنګینه نقاشي ده.
انسان، د غږ راوړی ګل دی.
ژوند، د غږ په وزرو راغلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غړ په بې‌شکله وزرو به، خپل ابدي کلي ته ستنېږي.
عمر ددې له‌پاره ښایسته موقع ده، چې مینه وکړو.
مینه کول، خپلې ټولې واګې، خدایي ارادې ته،
وسیله ګرځول دي.

★★★

۳۲

ټول دردوکړاو او سوزېدل؛
د ژوند د پسرلي، جوړېدلو له‌پاره دي.
ژوند، د ابدیت، سخندان دی.
فکرونه، باورونه‌واخلاق، که د ابدیت سرود سمفوني نه‌شي،
هېڅ دي!

★★★

۳۳

کاش داسې کلمه وای، چې ټوله مینه مو،
په کې ایښې وای!
او دا وړیا کپسول مو،
د ټولو دردونوورنځونو؛ د واکسین په توګه،
یو بل ته ډالۍ کولای!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش پرته له عشقه؛ نوره ټوله پوهه او شعور،
ناشعوري او ناپوهي وای!
کاش تن وعاطفه، ذهن وروان؛
ټول، د عشق له خاورې جوړ وای!
کاش ټول کار، د مینې کار وای!
او کاش، هرڅه مینه وای!
او کاش یوازې مینه وای!!

★★★

۳۴

د توت ونې، یا ارچې لرګي،
یا هم له وسپنې او پلاستیک جوړې إلې،
دننه، چې عشق ننوزي، په څه کیف بدلیږي!
خو زموږ اهلي خوله- هغه هم ټوله ورځ،
څه بادوي!؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۵

سپین غږ، د ټول پنځ جاري چینه
وايي:
«خدايي غږ مخامخ له اروا سره خبرې کوي.»
او مېږن زړه، د روح سپین غږ،
حس او تجربه کولای شي.
ذهن او ذهني ژبه، دا بې‌شکله غږ،
د لنډۍ یا مثنوي، نثر یا کیسې،
مجسمې یا نمایش په بڼه، دنیا ته ور معرفي کوي.
یوازې مېږن زړه واوسئ!

★★★

۳٦

جهان، د غږ د ابدي موسیقۍ،
ونې، بوټي، ګلان او هر بل زنده‌جان،
دي.
که دروني حواس راویښ کړو، او هستۍ ته د زړه په سترګه وګورو،
نو جنت مو خوا سره دی.
جهان؛ د غږ ژوندۍ نقاشي ده.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۷

غوږ ایښوول
او د چوپتیا شات اوریدل؛
د چوپتیا د اقلیم ټوله پوهه ده.
سکوت؛ پرته له شیبې ځنډه،
اوري!

★★★

۳۸

ژوند،
له خدایي زمکو،
د را روان بې‌متنه غږ،
حسي څېره ده.

★★★

۳۹

ژوند؛ د عشق د غږ،
انګوروغنم دي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴۰

ژوندي؛ د خدايي سپين غر، بې‌شمېره څېرې دي.
او ژوند د غر نقاش دی.
هر ژوندی، د غر د شعر یو جلا صنعت دی.
د شکلونو سرنوشت، د غر کښتی موندل،
او هغه کې سپرېدل دي.
د ابدیت د قانون له مخې، (ټول) سپاره دي.
خو هره اروا په استثنایي حالت، سرعت او څېرې سره.
لوی سرعت له عشق سره دی.
عشق، د ابدیت ژوندی قانون دی.

★★★

۴۱

ژوند، د هغه یوازني، د غر، کرونده دی.
نو جگړه له کومه شوه؟
جگړه، د ذهن اضافي غوښتنه ده!
د سولې ورکه کلی، د نورو (ژوند، آزادۍ او مال) ته،
درنښت کول دي!
یوازې مینه کولای شي،
انسان نوی، مدرن او مدني موجود، جوړ کړي!
مینه، تر جگړې‌وشخړې، زیاته زړورتیا غواړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه بخښوونکې ده او جګړه، اخستونکې!

★★★

۴۲

غرورنا،
د روح خواړه
و اوبه دي.

★★★

۴۳

«دا د هرې اروا برخلیک دی، چې د معنوي غره لوړې څوکې ته ورسيږي.
او د ژوند هر شیبه کېدلای شي، په روغه لاره کې یو ګام اخستل وي.
او: د غرورنا ستورمزلی، د لارې، لارښوونه کوي.»
نو؛ فقط مین واوسئ!

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴۴

وایو:

«خدای شته!» (خدای حاضر او ناظر دی)

خو پوهېږئ، موږ له خدایه څه لرو: د غړورنا روان بحر.

ټوله هستي، د هغه د مینې ستره،

غږېدونکې ترانه ده.

دا سپینه نغمه، له ابده وه،

له ابده شته، او تر ابده به یې، د زیروبم پر څپو،

اوړو را اوړو او د ټول ژوند په څېر به، د حیات اوبه ترې څښو!

وګورئ: پرته له مینې، بله رښتیا-بل واقعیت-نه‌شته!

★★★

۴۵

خدایي اراده، د هستۍ ژوندی حکومت دی.

خدای شته!

او دې کې بل هېڅ خبره، نه ځایېږي.

موږ څه ډول کولای شو، د هغه له ارادې سره اړیکه ونیسو؟

غړورنا!

دا له تیلي څراغونو نیولې، تر سمندري څراغونو،

تر روښن اندازونو،

تر (کرم‌شبتاب) پورې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتا تر دروني لمرونو او نور فوارو پورې،
شکلي او بې‌شکله رڼاگانې، په ځان کې رانغاړي.
نو هم به دباندې نظر ساتې او هم دننه!
لمر مو د جسم او حواسو فصل، را پخوي.
او خدايي رڼا مو، زړه د رڼا په جنس بدلوي.

★★★

۴٦

د معنوي کمال ارتفاعاتو ته تللې لار، له خدايي غرورڼا نه،
خبرېدل دي.
خپل تخيل ته مخه کړئ!
په دروني ابزارو، د هستۍ د نااشنا ابعادو،
نقاش شئ.

★★★

۴۷

د غږ سپينه نغمه، چې د وجود له ناپيدا لوړو را الوزي،
د حيات اوبه دي،
چې وګړي يې په څپو سپور، خپلو هېرو ازلي زمکو ته رسېدلای شي.
کله کله «ځان»، اورئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپیتا، ددغه غږ په ابدي سندره،
ډکه ده.

★★★

۴۸

ژوند؛ د «شېبې» شعر دی.
څومره، چې ژوندي ؤ، هومره شعر جوړېږو.
وګورئ!
هیلی- یا هربل څه چې دا اوس ګورئ- تر هر نوي او زاړه شعره،
زیاتې نوې او شعر شوې برېښي.

★★★

۴۹

ژوند په بې‌متنه ژبه غږېږي.
ګلان، چنارونه، وېالې، سیندونه،
مچۍ، غرڅې، همالیا او بابا غرونه،
اطلس او نور اقیانوسونه،
لمر او ستوري...
دا د ژوند د ناتمامې ژبې،
مجسمې کلمې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا زموږ ژبه او نورې ژبې، او په ژبو سپړې پوهې او انګېرنې-باورونه،
دومره روح لري، چې د یوې کونډې ابۍ- خور، درد ته د خوښۍ جام،
ور په خوله کړي!؟

★★★

۵۰

د چوپتیا، ارامه غېږ!
ژبه کله کله تر اور سوزنده شي؛
نو بیا چوپتیا مرهم ده.

★★★

۵۱

ژوندی کتاب
آیا کله مو پام کړی، چې د وجود دننه مو،
د غږ عجیبه وږمه چلېږي؟
آیا زړه ته مو لوېږي، چې دا بېمفهومه، غیر ذهني غږ،
د اګاهۍ او درک لویه غذا ده؟
یوځل یې وازمویئ!
دا غږ،
دغه شېبه- ولو که استراحت یاست، یا په څه کار لګیا یاست،
چا سره غږېږئ...
په هر حال، دا غږ شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سرچینه یې ستاسو دننه ده.

او ستاسو د اګاهۍ دننه یې نغمه غږیږي.

تجربې ثابته کړې، چې په ذهني ژبه، تر ټولو غوره وینا، تر ټولو ښه شعر او بل پنځ،

ددغه دایمي دروني غږ، له نااشنا نغمې را جوړیږي.

یوځل فکر ودروئ،

له فزیکي حواسو لاس واخلئ،

او د غږ دغه ابدي جریان ته، د زړه غوږونه خلاص پریږدئ، او وګورئ، چې ذهن او خیال ته مو،

د څه نویو فکرونو، ویناو، شعرونو او هنرونو، باغونه راوځي.

★★★

۵۲

هرڅه د غږ یوه بڼه دي.

غږ، د هرڅه سا دی.

او د غږ رودخانه، هماغه ځان ته، د چوپتیا راپرېښوول دي.

دا هغه غږ دی، چې بحث وربانديې نه کیږي!

په پوهه یې رازوسرچینه، نه موندل کیږي.

په تورو او کلمو کې نه ځایږي!

خو درک کېدلای شي.

دا د خدایي هوښیاري، جام په سر اړول دي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵۳

«مستې منګی بر وړی دی/ زړه مې دلبر وړی دی
عالمه لار نیسئ، یار په هنر وړی دی.
خبر یې بیا د اخستو دی...»
د اواز دا شاتو مې خښل، او زړه کې مې تېرېدل:
لاس په ماشه ټوپکوال یې، هم که په رڼو حواسو واووري،
نو له دې هیسته به د ژوند مرغی،
د خدای له باغه کمه، نه‌شي!

★★★

۵۴

کلی،
اوړی،
د وږو تنده،
او د دانې غبر،
چې بزګر یې د بېل په چړې برابروي،
او د اوبو شورړړړس، مخ په غنمو،
او په وله کې ناستې مرغۍ چونس،
چې د غنمو د تندې ماتیدلو
او د اوبو د سپېڅلې نښې، شکر په کې عطر ایښي.
او ناڅاپه د ابو «مور» غبر:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«انوره! د مکتب دې ناوخته کېږي.»
ژوند، هر شېبه تازه سمفوني ده.
بايد په ټول وجود وڅښل شي!

★★★

۵۵

زمکه،
د غږ ناتمامه سمفوني؛
وګړي خپل فکرونه،
د نظر شعرونه
او د باور کارونه،
اوري.

★★★

۵٦

د حيات نغمه
انسان، هغه څه پسې ورک دی، چې د «حيات‌اوبه» يې بولي!
دغه خدايي معجون،
هماغه د ابديت روان ژوندی غږ دی.
دا غږ، نه په قلم ليکل شوی او نه به وليکل شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نه په شعر او بل هنر کې ځایېږي.
دا سپین غږ دی.
دا د جنت سپینه سمفوني ده.
بقا په دغه غږ کې ده او دا غږ، حاضر دی.
دا بېمفهومه او غیر ذهني غږ، دغه شېبه، هر ځای، هر یوه کې،
ځغلي.
د حیات له دغو روانو اوبو سره «ځان» وصلول،
د بقا طریقه ده.
غوږ شئ!
دغه غږ مادي-ذهني غږ ته غوږ شئ.
ددې غږ سرچینه، د هر وګړي دننه ده.
جسم، ذهن او فزیکي حواس، ارام ته پرېږدئ،
چې دا غږ مو د زمانو، دروني کنډوالی، در آبادی کړي.
ددې غږ موندل او په ټول ځان ځښل،
لوی عشق دی.

★★★

۵۷

موږ د غږ نقاشان
کلمې، د غږ بربنډې شوې ښکلاوې دي.
حقیقت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غبږ د حقيقت تازه سا راښکل دي.
ټوله پوهه، ادبيات، علوم، عرفان،
دروني پوهې او مدنيتونه،
د حقيقت د غبږ، بوډۍ تالونه دي.
ليدلي مو دي؛ يو نيم ماوتا غوندې وګړی، غبږ ته څېره ورکوي.
موږ د غبږ له ويتامينو تغذيه کېږو.
د هرچا خپله طبعه ده.
خو د ځان په اړه اعتراف کوم، چې موسيقي، په ما کې، په متن بدلېږي.
ښايي تر ټولو ښه متنونه مې، د غبږ د ريتم،
توروسپين رسمونه وي!

★★★

۵۸

تيارې مې روح را څپي،
زړه مې پر رڼاګانو بايللی،
د کلي لمرين پسرلي، او د خدايي رڼا څنګلې،
پر بدن او دروني حواسو را چاپېرېدلو سره، روح را تازه کاوه.
موږ د خدايي غبږورڼا، کډوال بچيان يو.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

٥٨

کلمې د غبږ شکلونه دي.
او راز راز څېزونه، د کلمو راز راز څېرې،
او نژادونه دي.
موږ په یوه غبږوره هستۍ کې،
سا کاږو.

★★★

٦٠

سکوت، د ټولې پوهې، غیر ذهني وضعیت
یوه شېبه یې په خیال کې راوړئ:
یوازې یاست.
یو ځل نظر پورته څغلوئ.
له دې سره، د خیال په کالبوت کې، د هسک مینځ کې ودرېږئ.
اوس غوږ شئ.
ایا پرته له سکوت او خاموشۍ، څه غوږو ته درځي!؟
څیر شئ!
هرڅه په سکوت کې دي.
بشري پوهه، مکاتب، طریقې...ټوله معنوي پانګه،
د سکوت په فصل ډکه ده.
سکوت، د هر مکتب، کتاب، کتیبې، تمدن او فرهنګ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیر مادي-ذهني، حالت دی.

★★★

٦١

د غبږ څښاک، زړه او روح تازه کوي.
(ناشناس)، که یوازې په سندرو کې بهیدای،
خدای خبر څومره جل وهلي به ژغورل شوي وای!؟
دغه څښاک وکړئ!

★★★

٦٢

دنیا، د غبږونو ناتمامه خزانه!
بیا ځل د ځنګل یوې چوپتیا کې پناه شئ!
ددې ظاهري چوپتیا څټ ته څه ګورئ؟
ددې دنګو ونو په رګونو کې، د ژوند روانه وینه-په‌خپله بې‌ژبې ژبه، څه په خوله لري؟
هغه چنجیان، چې دلته یې کورونه جوړ کړي، د کوم غبږ په زور ژوندي دي؟
او:
هغه ارواوې، چې (زما، ستا او بل)، په تن کې دېره دي،
څه غبږوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا پر مکان او زمان مشره ده. او له خدایه غزېږي.
ایا کله مو ددغه اصیل او ابدي ځان، بېشکله متن، اورېدلی دی؟
ښایي شپه او د فزیکي حواسو او ذهن خاموشي، یو وړیا فرصت وي؛
د ځان د خالص غږ اورېدلو لهپاره!
نو ټول د «ځان» په لور!

★★★

٦٣

د لومړني خدایي، سپین غږ، له وړانګو زېږدېدلی خدایي غږ،
د ټول سرنوشت، علم دی.

★★★

٦۴

«کلمې؛ په ذات کې یو دي.
یو و یوازې...
چې واورېدل شي!
له همدې وېرې، «کلمه» نه اوري.
سیند، شوبین چنجی، هغه حواس بایللي مینان، چې
د یو بل په سترګو کې ورک شوي!
د لیوه ګی او لیوه بچي، وړیا مچکې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول بې‌متنه او کلمو دي.
ددغو بې‌متنه کلمو، هېڅ کتاب، نه چاپ شوی
او دغه سپین‌غر، نه ذهن‌بازار ته راغلی!
هاااا...ای! څه مې ووېل؟
کله کله زه نه یم؛ او د ټولې زمانې چوپتیا،
ما کې ژبه شي.

★★★

٦٥

جنت؛ له دوزخ وروسته زمانه!
دوزخ، د آدم د املانویسۍ کرونده!
او جنت، د خدای د نالیکل شوي غړ،
بې‌شکله هندسه!

★★★

٦٦

غړ، د هر وګړي مدرسه
سرآهنګ ایف ایم، پر څپو د احمدظاهر، د اواز وړم راوالوت؛
ټول یې ویوړم، د غړ بحر ته!
غړ، څه عظمت دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو شويو او ناشويو کلمو، لاس نه‌وهلی معصوميت!
وايم که يوځل، ټوله هستي واورو؛ ښايي بيا د جنګ او شخړې وبا،
په ذهن او حواسو را واکمنه نه‌شي!

★★★

٦٧

غږ د برکتونو، روانه سمفوني ده.
ټوله هستي، د غږ مادي-ذهني ځېره ده.
يوه هڅه، له اوله را په‌کې جاري ده، چې ټول غږ واورم.
ماشومتوب کې به مې، چې ژېړه غوا، په پولو پوونه،
دغه بې‌متنه غږ به، د ما د سر دننه، په وززز وززز ؤ.

★★★

٦٨

يو جام غږ ښبنل،
ابديت کې لامبي او ډوبېدول دي.
د هېڅ سندرې شعر مې، پوره په ياد نه دی؛ او مه يې رانه پوښتئ؛
ځکه غږ پر شعر مشر دی.
غږ پر شعر او ټول متن کې اول دی.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦٩

کلمې د غږ نقل وپتاسې، خستې وبادام، غنم یا منې
او ښایي تابلیت،
(K) او (جام شکران) هم وي!
د غږ سپینه سمفوني، د سوچه، تازه او بې دلیله (پوهې، حکمت او ازادۍ)،
ترلاسه کولو له‌پاره،
د هر وګړي، فردي مدرسه ده.
بې له مېنې، بل زیار ته اړتیا نه‌شته.
مینه د وجود خاوره، د غږ په اباده، بدلوي.
میېنان د زمانې زړوران دي!

★★★

۷۰

ولې غږ (صوت)، هرڅه ګڼم؟
ځکه چې هغه د کلام، کامل حالت دی.
که غږ نه وي؛ کلمې له شعرونو او نثرونو
تولیږي.
غږ د کلمې، علت دی.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۱

غږ د کلمې اوبه دي.
غږ د کلمې فکر دی.
غږ د کلمې خدايي جوهر دی.
ځکه نو؛ زما فکر د خالص غږ،
په اوبو ژوندی دی.

★★★

۷۲

غږ، د پوهې سا ده.
ځنې نېږدې خواخوږي مې، تل دا را څخه پوښتي:
«دا غږ څه دی، چې دومره ور پورې نښتی يې؟»
زما اوسنی نظر: غږ، د ټول عالم، بې‌شکله ابدي وجود دی.
غږ چې نه وي، د ټول علم، فن او هنر مانۍ،
دوړه کيږي.
غږ، د خدای د نوم کښتی ده.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۳

دا يې تازه څاڅکي:

«زړه يې له دغه غږه، د ژوند سا اخيسته!

زړه يې يو کتاب پوهه او خبرتيا تر لاسه کړه.

کتاب په هېڅ ژبه، الفبا او متن نه ښکاره کېده.

کتاب سپين او بې‌متنه ؤ؛ خو کتاب د هماغه بې‌مفهومه غږ،

له ننداري جوړ ؤ!

دا کتاب په ليدلو حس کېده...»

(هر يو خپل سقراط دی، ۲۲۱م مخ)

★★★

۷۴

«غږونه ټول دي خدای دي.

بې له خدايه، غږ د چا کېدلای شي!؟

بې‌خدايه غږ نه‌شته!

هر ژوندی، د خپلې پوهې او وس په اندازه، د خدای غږ او نوم، له خولې راباسي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۵

«موږ د غږ او نغمې، د لېرې زمکو مسافران یاستو!
شعر، نقاشي، موسیقي...
د کلالۍ هنر...ټول، د تبعید د زمان،
اوښکې دي!»
(جادوگر هزار دست، ۵۵مخ)

★★★

۷٦

غږ د روح کښتۍ
د غم‌ودرد له ټولو هغو لړو سره، چې ذهن او روان یې، را چاپېر کړی دی،
غږ د زړه ژغورونکی دی؛
په تېره چې د مینې له عطرو راټوکېدلي وي!
نو: غږ د روح کښتۍ ده.

★★★

۷۷

هغوی چې د غږورنا په رسۍ، سره وصل شوي،
د ابدیت د اقلیم، گربتان دي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۸

کلمه، د غږ ذهني رسم دی.
کتابت، د ذهني اندونو-باورونو، انځورګري ده.
غږ، اصل دی.
غږ، د تخلیق سرچینه ده.
د تخلیق دغه بهاند سیند، د ژوند زړې زړې ته، ژوند او پایښت ورکوي.
له نړۍ غږ واخلئ، سا یې خېژي.
غږ، د هستۍ ژوندی او ابدي علت دی.
د پوهې، هنر او ادب ټول شاهکارونه، د غږ تر ټولو ښایسته، تراشلي پیکرونه دي.

★★★

۷۹

سپین غږ، د ټول تخلیق توپان دی.
کلمې که په څپ وخوځو، په غږ ور ختمېږي.
کلمې او توري، شکلي او تصویري غږونه دي.
چا چې بې‌شکله غږ سره، خپل زړه وتاړه،
د شهکار میوه راوړي.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸۰

ساز څو آلې لري: لس، سل، زر...
خدای تعالی، بې شمېره سازیان، ترانه‌بول، غزل‌سرایان، لنډی‌بول،
دغې وچې او بې‌غېږه نړۍ ته را استولي،
چې ژوند، د غږ باغستان شي!
هر انسان، او هر بل ژوندی موجود، ځانله غږ لري.
یعني هر یو جلا رباب، جلا ستار، جلا هارمونیه، جلا شپیلۍ او بله ساز آله دی.
زموږ سرنوشت د خدای د ستر نامه، شات دباندې راایستل
او مخلوقاتو ته وړیا ورکول دي!

★★★

همدلته به دمه شو؛
کنه غږ دغه دی، چې دغه شېبه- موږ یوه یوه ته- سا راکوي.
برکت دې وي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library